

הם ישובו לפניו - עשרת אלפים צעירים שהקשיבו לדבריו בחצי אוזן, שוחחו ביניהם ונהנו ממיפגש האזנים שופע רוח עלומים. והוא עמד לפניהם - האישי שמשך שנים התכונן לרגע גורלי זה, תלה בו את כל תקוותיו, ונוכח לפתע לדעת שקולו

קול קורא במידבר

היתה זאת טרגדיה אמיתית, מן הסוג שהיה נפוץ ביוון העתיקה, האהובה כל כך על בן־גוריון עצמו. העתונאים והנכבדים, שישבו מול הבמה, האזינו לנאום הגדול שארך שעה וחצי בדיוק, ראו את האישי במדי החאקי במרכז אלומת האור המסנוורת, שקלו את טיב דבריו, הם ראו את הצד האחד של המעמד. אולם אותם שטרחו לקום בשעת הנאום ולשבת בקרב המוני הנוער, שהסתודד בחד צי גורן עגולה ואדירה מסביב, ראו משהו שונה לגמרי.

מרחוק, דמות זעירה באי קטן של אור, עמד והתנועע האישי שקולו נישא על גבי הרמקול. הנוער הסתכל בו, הקשיב בחצי אוזן, שוחח, התלוצץ, התרועע. הוא לא שקל כלל אם הדברים הרמקוליים היו נכונים או בלתי־נכונים, עמוקים או שטחיים, מתאימים או בלתי־מתאימים. הוא הרגיש רק דבר אחד: הדברים הם חסרי משמעות לגביו, אינם נוגעים לו.

הצעירים ישבו כקהל מבקרים בקולנוע, בשעת עלילה מרוממת. הם הסתכלו באיש בהערצה. הם ידעו שהוא תרם תרומת מב־רעת לקום המדינה, באיזו תקופה טרום־היסטורית, עת היו ילדים קטנים. הם חשו גם שדבריו חובקים מרחקים היסטוריים — אף שלא הבינו מלים רבות שיצאו מסוה. הפילוסופיה של יוון, תרבות ערב, תרומת העמים הקטנים, שרשי מלחמת־העצמאות — כל אלה היו, מן הסתם, דברים נבזים וחד־שובים. הם רק לא ענינו לחלוטין את עשרת אלפי הצעירים שישבו מסביב, נהנים מעצם מיפגש־המוני זה של נוער מרענן.

ולבסוף, כשיצאו מן המקום ושרכו דרכם בחשיכה עד לאוטובוסים, משך רבע שעה של הליכה, לא הזכיר אף אחד מבין כל האלפים את הדברים שזו עתה שמעם, את החוויה שזו עתה היתה צריכה לעבור עליו. אף כשנשאלו במפורש לדעתם, ענו הצעירים החסונים: "כן, אבל זה לא היה חדש... בר שמענו את זה בקודם..."

